
Agresja

Agresja

(łac. *aggresio* – napaść) to w psychologii określenie zachowania ukierunkowanego na zewnątrz lub do wewnątrz, mającego na celu spowodowanie szkody fizycznej lub psychicznej.

Wyróżniana jest m.in.:

agresja wroga – agresja, która ma na celu zranienie lub zadanie bólu.

agresja instrumentalna – agresja służąca innemu celowi niż zranienie lub zadanie bólu, np. zastraszenie, usunięcie konkurencji itp.

(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

agresja prospołeczna – chroniąca interesy społeczne, obrona

agresja indukowana – powstająca w efekcie psychomanipulacji.

agresja odroczone

autoagresja (zachowanie) - agresja skierowana na własną osobę

W psychologii nie ma zgody co do przyczyn i mechanizmów powstawania zachowań agresywnych. Agresja w innych nurtach psychologii

Nie wszyscy zgadzają się jednak z definicją agresji, przyjmowaną w psychologii społecznej. Niektórzy badacze rozumieją agresję raczej jako wrodzony popęd, a nie zachowanie. Tak rozumiana jest agresja w teoriach psychologii głębi, np. w psychoanalizie i teoriach pochodnych, psychologii ewolucyjnej oraz po części w neuropsychologii. Wg badaczy z tego nurtu agresja jest popędem wrodzonym, który działa podobnie jak popęd seksualny: wraz z upływem czasu dochodzi do kumulowania się napięcia popędowego, które co pewien czas musi zostać rozładowane w odpowiednim zachowaniu. Ludzie różnią się siłą popędu (czytaj: częstością aktów agresywnych) oraz dojrzałością mechanizmów, które przekładają siłę popędu (impuls popędowy) na zachowanie - czyli dojrzałością reakcji agresywnych. Badacze z tego nurtu skupiają się na opisaniu rozwoju agresji w ciągu życia oraz badaniu biologicznego podłoża agresji (np. wpływu hormonów, genów, neurotransmiterów i innych czynników biologicznych na zachowania agresywne). Zobacz też: teoria agresji wrodzonej.

Jeszcze inne ujęcie proponuje teoria frustracji - agresji. Badacze ci są zdania, że przyczyną zachowań agresywnych są nieprzyjemne sytuacje i stany - frustracje. W myśl tej teorii zachowania agresywne są zwykle sprowokowane przez czynniki zewnętrzne, które wywołują u ludzi nieprzyjemne stany wewnętrzne takie jak gniew, lęk, ból, nuda etc. Instynktowną reakcją na te nieprzyjemne stany staje się zachowanie agresywne. Badacze z tego nurtu opisywali przyczyny pojawiania się frustracji, czynniki nasilające frustrację oraz procesy poznawcze, od których zależy interpretowanie danej sytuacji jako frustrującej, w odróżnieniu od sytuacji wywołującej deprywację.

Jak zapobiegać przemocy w szkole?

Wśród dzieci i młodzieży szkolnej miejscem przemocy mogą być toalety, szatnie, czas przerwy lub droga do szkoły oraz do domu. By skutecznie zapobiegać przemocy muszą współpracować ze sobą zarówno nauczyciele, wychowawcy, pedagog i psycholog szkolny, jak i rodzice.

System radzenia z przemocą w szkole powinien koncentrować się na:

1. Identyfikacji zjawiska.

```
(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});
```

Na tym pierwszym etapie szczególnie ważna jest współpraca nauczycieli i rodziców. rodziców tym celu należy zorganizować cykl pogadank dla wyżej wymienionych, przygotowanych przez wychowawcę, psychologa i pedagoga. W pogadankach należy uświadomić rolę rodziców walce z przemocą. Młodzież Ośrodka w dużej mierze pochodzi z rodzin patologicznych, gdzie troska o drugą osobę jest bardzo mała. Dzieci z takich rodzin są bardziej podatne na to, że zostaną prześladowcami. Uczulenie rodziców, że ich opozycyjne podejście do przemocy oraz pozytywne relacje z dziećmi pomogą w walce z przemocą psychiczną i fizyczną.

Zarówno rodzice jak i nauczyciele muszą znać czynniki świadczące o przemocy. Są to:

a. czas prześladowań trwający niemniej niż 6 miesięcy,

b. częstość występowania /kilka razy w miesiącu/,

c. zróżnicowanie natężenia zjawiska,

d. ofiara nie jest w stanie obronić się sama.

Przy identyfikacji przemocy mogą pomóc zachowania i wypowiedzi dzieci, które uległy agresji.

Przykłady:

e. "czuję się samotna, smutna i mam częste bóle głowy",

f. "jest mi niedobrze każdego ranka, gdy pomyślę, że muszę iść do szkoły",

g. "po prostu czułem się chory i bezwartościowy",

h. "chciałem raczej umrzeć",

i. "miałem myśli samobójcze, wpadłam w depresję, cały czas siedziałam w domu, wymiotowałam".

Kolejny etap radzenia sobie z przemocą to:

2.Diagnoza stanu i potrzeb ofiary oraz jej prześladowcy.

Prawidłowo przeprowadzony etap drugi pozwoli na

3.Rozwiązywanie sytuacji

Konieczne tutaj są rozmowy indywidualne uczniów z wychowawcami a później z pedagogiem i psychologiem, a w miarę potrzeb również i socjoterapia - zarówno ofiary, jak i prześladowcy.

Ostatnim etapem zapobiegania przemocy jest kontrola, niezbędna dla zapobiegania wtórnej agresji w szkole oraz systematyczna współpraca rodziców z nauczycielami, pedagogiem i psychologiem.

W walkę z przemocą powinna zostać włączona również sama młodzież. Temu celowi będzie służył cykl lekcji wychowawczych przeprowadzanych przez wychowawców klas. Pozwoli to na:

a.uwrażliwienie uczniów na krzywdę innych,

b.wzmocnienie pozytywnych uczuć,

c.zamianę tych odczuć na efektywne interwencje w konkretnych sytuacjach.